

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 8C/23/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5415201356
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Iveta Bebejová
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2016:5415201356.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudkyňou Mgr. Ivetou Bebejovou v právnej veci žalobcu: Q. V. nar. XX.XX.XXXX, bytom F. K.Í., P. S. XXX/XX, zastúpený spoločnosťou: HKP Legal, s.r.o., IČO: 36 727 334, so sídlom v Bratislave, Sasinkova 6, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, zastúpená spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia 1.390,62 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 984,07 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 984,07 EUR od 09.05.2015 do zaplataenia a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd žalobu v časti o zaplataenie sumy 406,55 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 406,55 EUR od 09.05.2015 do zaplataenia z a m i e t a .

Súd prisudzuje žalobcovi náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 307,34 EUR, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť advokátovi žalobcu v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Návrhom doručeným súdu 17.04.2015 žalobca prostredníctvom právneho zástupcu žiadal, aby súd vydal platobný rozkaz, ktorým uloží žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1.390,62 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 1.390,62 EUR od 01.04.2015 do zaplataenia a tiež žiadal priznať náhradu trov právneho zastúpenia. V odôvodnení návrhu uviedol, že 31.05.2010 uzatvoril žalobca so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. 8000027679, na základe ktorej mal byť žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1.500,- EUR. Nakoľko sa žalobca s úhradou splátok dostal do omeškania, žalovaný využil právo v zmysle § 565 zákona č. 40/1964 Zb. (Občiansky zákonník - ďalej len „OZ“) a následne 15.11.2013 podal na Okresnom súde Dolný Kubín Návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplataenie 700,67 EUR s prísl. Konanie iniciované žalovaným bolo vedené na OS Dolný Kubín pod sp.zn. 7C/180/2013. OS Dolný Kubín rozsudkom zo 17.12.2014 žalobu žalovaného (v uvedenom konaní žalobcu) zamietol, pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť 06.02.2015. V odôvodnení rozsudku súd jasne uviedol, že v predloženej zmluve „absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru, ktorý musí byť v zmluve výslovne uvedený a nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (...). Uvedený údaj musí obsahovať výslovne zmluva a nepostačuje, že takýto údaj je uvedený napr. v listine označenej ako oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.“ Z príloh priložených k návrhu na začatie konania (vo veci vedenej na OS Dolný Kubín pod sp.zn. 7C/180/2013), najmä z Karty klienta vyplýva, že poskytnutá čiastka úveru (suma reálne poskytnutá žalobcovi) predstavuje len sumu 1.284,25 EUR a teda nie sumu 1.500,- EUR. S uvedeným sa stotožnil

aj OS Dolný Kubín v uvedenom právoplatnom rozhodnutí. Z odôvodnenia rozsudku OS Dolný Kubín zo 17.12.2014 sp.zn. 7C/180/2013 vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému sumu vo výške 2.674,87 EUR, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje prevýšenie reálne poskytnutej sumy (istiny) o viac ako 108 %. Žalovaný však v konaní žaloval ešte sumu 700,67 EUR. Suma zaplatená žalobcom predstavuje splatenie istiny (reálne poskytnutého úveru, čo vyplýva zo zmluvy o revolvingovom úvere) a navyše uhradenie sumy 1.390,62 EUR. Takýto skutkový stav bol rovnako zistený aj v rámci konania na OS Dolný Kubín pod sp.zn. 7C/180/2013. Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) v § 9 ods. 2 upravuje náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať. Podľa písm. k/ uvedeného ustanovenia, zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky pridelať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Návrh zmluvy, resp. žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru obsahuje len výšku splátok, ich počet a deň splatnosti v mesiaci, bez toho, aby bolo vymedzené, kedy je splatná prvá splátka, od ktorého termínu sa odvíja splatnosť ďalších splátok a konečná splatnosť úveru, ktorá je taktiež povinnou náležitosťou zmluvy podľa písm. f/ vyššie uvedeného ustanovenia. Tieto náležitosti sú uvedené len v oznámení veriteľa o schválení úveru. Výška splátok je uvedená len všeobecne, hoci § 9 ods. 2 písm. k/ vyžaduje uvedenie výšky, počtu a termínov splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, t.j. zo zmluvy má byť zrejmá okrem iného výška splátky istiny, výška splátky úrokov a výška splátky poplatkov a rovnako konečná splatnosť úveru. Táto náležitosť nikde nie je uvedená a v tejto súvislosti je potrebné poukázať na § 11 ods. 1 písm. b/ uvedeného zákona, podľa ktorého sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bezpoplatkový, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/. V tejto súvislosti dávajú do pozornosti rozsudok NS SR z 12.03.2013 sp.zn. 3Sžo/19/2012, ktorým potvrdil rozsudok KS v Prešove z 21.02.2012 sp.zn. 3S/53/2011, ktorým KS v Prešove zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie pre Prešovský kraj, č. P/0032/07/11 z 11.04.2011. Uvedené rozhodnutia sa týkali inej nebankovej spoločnosti než je žalovaný, no je v nich zreteľne konštatované a potvrdené KS v Prešove aj NS SR, že „Taktiež zmluva o úvere neobsahuje konkrétnu výšku a termíny jednotlivých splátok v členení na splátky istiny úrokov a iných poplatkov, čo je v rozpore s § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože je tu uvedená len výška celkovej splátky, počet splátok a dátum prvej splátky s tým, že ďalšie splátky sú splatné vždy 28. dňa v mesiaci.“ (pozn. Uvedené rozhodnutie sa týkalo zmlúv, ktoré boli nebankovou spoločnosťou uzatvárané v čase platnosti a účinnosti zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, ktorý uvedenú náležitosť upravoval v § 4 ods. 2. Rovnaká náležitosť bola však prevzatá aj do zákona č. 129/2010 Z.z., ktorým bol uvedený zákon nahradený.). V súvislosti s dôvodmi vedúcimi k zamietnutiu žaloby na OS Dolný Kubín sp.zn. 7C/180/2013 citujú z odôvodnenia rozsudku zo 17.12.2014 aj nasledovné: „Súd ešte poukazuje na skutočnosť, že v žiadosti o uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere (bod 5.) sú iné údaje, ako následne v bode 6., kde sú údaje o schválenom revolvingovom úvere. Pokiaľ sa tieto údaje nezhodujú, tak s poukazom na § 44 ods. 2 OZ ide o odmietnutie návrhu v bode 5. a bod 6. sa považuje za nový návrh a preto nemožno konštatovať, že zmluva obsahuje údaj o RPMN, ktoré sú rôzne. Aj táto skutočnosť potom následne spôsobuje to, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, keďže chýba bezvýhradná akceptácia návrhu, resp. chýba zmluvný konsenzus medzi stranami.“ Na základe vyššie uvedených skutočností a rozhodnutia OS Dolný Kubín (ktoré nadobudlo právoplatnosť 06.02.2015 - sp.zn. 7C/180/2013) je podľa názoru žalobcu preukázané, že žalobca uhradil žalovanému celú výšku istiny a rovnako aj plnenie, na ktoré vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a nezákonný proces vzniku, nemal žalovaný nárok. S týmto názorom sa v odôvodnení predmetného rozhodnutia stotožnil aj OS Dolný Kubín. Z odôvodnenia uvedeného rozsudku jasne vyplýva, že sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil tým, že prijal od neho plnenie, na ktoré, vzhľadom na argumenty uvedené v predmetnom rozsudku, nemal nárok. Z vykonaného dokazovania v uvedenom konaní jasne vyplýva, že žalobca uhradil žalovanému sumu 2.674,87 EUR, pričom žalovaný mal nárok len na vrátenie poskytnutej istiny vo výške 1.284,25 EUR. Z toho vyplýva, že bezdôvodné obohatenie predstavuje sumu 1.390,62 EUR a v ďalšom texte ho spolu aj s úrokmi konkrétne špecifikujú. Pre úplnosť citujú z odôvodnenia rozsudku OS Dolný Kubín zo 17.12.2014 sp.zn. 7C/180/2013: „V danom prípade, teda pokiaľ žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 1.284,25 EUR a tento z neho zaplatil sumu 2.674,87 EUR, nevznikla žalovanému povinnosť doplatiť na istine žiadnu sumu, nakoľko bol povinný zaplatiť len istinu bez úrokov a poplatkov.“ Ako je vyššie uvedené, žalovaný mal vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, nezákonný proces vzniku zmluvy, neprijateľné podmienky a nekalé obchodné praktiky, nárok len na splatenie istiny, t.j. reálne poskytnutej sumy žalobcovi. Ako

vyplýva z Karty klienta, istina bola žalovanému zo strany žalobcu splatená splátkou z 12.10.2011 vo výške 80,37 EUR (z toho 78,70 EUR predstavovalo splatenie sumy predstavujúcej istinu). Následné platby žalobcu voči žalovanému predstavujú, vzhľadom na vyššie uvedené, bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré je na základe údajov z Karty klienta špecifikované nasledovne:

- a. úhrada vo výške 80,37 EUR z 12.10.2011 na účet žalovaného, z predmetnej úhrady predstavuje nárok žalobcu voči žalovanému časť vo výške 1,67 EUR
- b. úhrada vo výške 80,37 EUR z 09.11.2011 na účet žalovaného
- c. úhrada vo výške 80,37 EUR z 09.12.2011 na účet žalovaného
- d. úhrada vo výške 3,03 EUR z 10.01.2012 na účet žalovaného
- e. úhrada vo výške 80,37 EUR zo 16.01.2012 na účet žalovaného
- f. úhrada vo výške 80,37 EUR zo 16.02.2012 na účet žalovaného
- g. úhrada vo výške 80,37 EUR zo 16.03.2012 na účet žalovaného
- h. úhrada vo výške 80,37 EUR z 19.04.2012 na účet žalovaného
- i. úhrada vo výške 80,37 EUR zo 06.06.2012 na účet žalovaného
- j. úhrada vo výške 80,37 EUR z 28.06.2012 na účet žalovaného
- k. úhrada vo výške 80,37 EUR zo 16.07.2012 na účet žalovaného
- l. úhrada vo výške 80,37 EUR zo 16.08.2012 na účet žalovaného
- m. úhrada vo výške 80,37 EUR z 03.10.2012 na účet žalovaného
- n. úhrada vo výške 80,37 EUR z 25.10.2012 na účet žalovaného
- o. úhrada vo výške 80,37 EUR z 23.11.2012 na účet žalovaného
- p. úhrada vo výške 100,- EUR z 25.01.2013 na účet žalovaného
- q. úhrada vo výške 80,37 EUR z 19.03.2013 na účet žalovaného
- r. úhrada vo výške 80,37 EUR zo 16.08.2013 na účet žalovaného
- s. úhrada vo výške 80,37 EUR zo 16.09.2013 na účet žalovaného.

Súčtom bezdôvodné obohatenie predstavuje sumu 1.390,62 EUR. Na vrátenie tejto sumy bol žalovaný zo strany žalobcu vyzvaný predžalobnou výzvou z 18.03.2015 a to v lehote do 31.03.2015. Žalobca si uplatňuje zákonný úrok z omeškania v nasledovnej výške: úrok z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 1.390,62 EUR od 01.04.2015 do zaplatenia.

O tomto návrhu žalobcu súd rozhodol rozsudkom z 11.06.2015 vydaným pod č.k. 8C/23/2015-44, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.390,62 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.390,62 EUR od 09.05.2015 do zaplatenia a to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (t.j. v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.390,62 EUR od 01.04.2015 do 08.05.2015 a v tejto časti o čiastočnom zamietnutí žaloby, ktorá nebola predmetom odvolania, sa stal výrok prvostupňového rozsudku právoplatným k 14.07.2015.

Voči rozsudku sa odvolal žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu a to podaním doručeným súdu 15.07.2015 (čl. 51-52). V odôvodnení odvolania uviedol, že v prvom rade napáda nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť odôvodnenia rozhodnutia v časti týkajúcej sa vznesenej námietky premlčania žalovaným, ktorú súd považoval za nedôvodnú. Súd v odôvodnení rozhodnutia ani len neustálil názor, ako lehotu na daný prípad vôbec aplikuje a v odôvodnení uvádza, že nárok nie je premlčaný ani v dvojročnej subjektívnej lehote, a ani v trojročnej, je však treba údajne aplikovať na plynutie premlčacej lehoty 10-ročnú objektívnu premlčaciu lehotu, vzhľadom na skutočnosť, že bezdôvodné obohatenie malo nastať údajne úmyselným konaním žalovaného. Žalovaný opätovne uvádza, že v danom prípade subjektívna dvojročná premlčacia lehota uplynula. Subjektívna premlčacia doba je viazaná na to, že „poškodený“ subjekt má k dispozícii skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje svoje údajné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný vzhľadom na uvedené tiež spochybňuje začiatok plynutia premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď súd ustálil, že poškodený subjekt mal skutkové okolnosti, z ktorých vyvodzuje svoj nárok, k dispozícii až po začatí konania o zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom, ako nesplateného záväzku zo zmluvy o revolvingovom úvere. Žalovaný napáda diametrálny rozdiel medzi zákonnou formuláciou „subjekt má k dispozícii skutkové okolnosti“ a súdom tvrdenú skutočnosť, že žalobca sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení pri začatí súdneho konania, ktoré predchádzalo konaniu o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že vznik bezdôvodného obohatenia mal nastať splácaním jednotlivých úhrad prevyšujúcich sumu poskytnutých finančných prostriedkov žalobcom. V prípade nestotožnenia

sa odvolacieho súdu s argumentáciou žalovaného ohľadom vzniku zmluvy a údajnej absencie zákonom požadovaných náležitostí, žalovaný uvádza, že rozsah vydania bezdôvodného obohatenia je nedôvodný. Jediným prípadným bezdôvodným obohatením by boli úhrady vykonané 16.08.2013 a 16.09.2013 po 80,73 EUR, nakoľko všetky ostatné úhrady nad rámec poskytnutej istiny sú v zmysle posúdenia dvojročnej subjektívnej lehoty premlčané. V danom prípade žalovaný namieta posudzovanie desaťročnej premlčacej lehoty, nakoľko úmyselné konanie žalovaného nebolo žiadnym spôsobom objektívne a relevantne preukázané, ani zdôvodnené. Žalovaný napáda právne závery súdu ohľadom neplatného vzniku zmluvy pre údajné neprijatie resp. zmenu návrhu, tieto vychádzajú z neopodstatneného predpokladu o zmene údajov v žiadosti uvedenej ako bod 5. zmluvy o revolvingovom úvere a jej akceptácii v bode 6. zmluvy o revolvingovom úvere. Návrh na uzavretie zmluvy ako aj jeho prijatie je vo všetkých častiach, ktoré sú predmetom ich dojednania, plne zhodný, údaj o RPMN úveru nie je osobitne dojednávaný zmluvnými stranami, ale vyplýva zo zákonného spôsobu na jeho výpočet. Omyl, ktorý je dôvodom nesprávnych záverov žalobcu, je v tom, že údaj o RPMN nikdy nie je a objektívne nemôže byť výsledkom dohody zmluvných strán. Tento údaj sa nenavrhuje a nedojednávava v zmysle § 44 a nasl. OZ, ale sa určuje na základe práve takých údajov, ktoré môžu a sú výsledkom dohody medzi stranami. V bode 5 formuláru žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru sa uvádza údaj o hodnote RPMN, ktorý je s ohľadom na údaje uvedené v žiadosti „predpokladaná RPMN za úver“, presný údaj o RPMN je uvedený v bode 6. ako „RPMN za úver“. Vzhľadom na uvedené však nie je možné hovoriť v tomto prípade, že nebol prijatý návrh na uzavretie zmluvy v časti náležitosti o RPMN, nakoľko údaj RPMN sa určuje až s ohľadom na schválený úver a na základe údajov úveru. Tieto boli totožné, teda medzi bodom 5. a 6. nie je v otázke hodnôt vstupujúcich do výpočtu RPMN žiadny rozdiel. Rozdiel medzi predpokladanou hodnotou RPMN a RPMN schváleného úveru, vyplýva výhradne z toho, že RPMN schváleného úveru je možné určiť až po jeho schválení. Táto hodnota je v bode 6. uvedená presne. Pre výpočet RPMN majú totiž význam tieto údaje: suma úveru, celkové náklady, dátum splatnosti prvej splátky, dátum vyplatenia úveru a dátum splatnosti každej splátky. Pri podaní žiadosti o úver údaj o dátume vyplatenia úveru známym nie je. Ten sa stane známym až pri schválení úveru. Z toho dôvodu sa údaj RPMN môže odchyľovať. To však nie je zmenou návrhu; napokon žiadateľ o úver nenavrhuje žiadny konkrétny dátum, kedy má byť úver vyplatený. Ostatné údaje, ktoré vstupujú do výpočtu RPMN, sú a boli rovnaké, teda nezmenila sa ani výška celkových nákladov, ani suma úveru, ani počet splátok, a ani dátum splatnosti splátok. Rozdiel v údajoch RPMN v žiadnom prípade nie je okolnosťou, pre ktorú by bolo opodstatnené hovoriť o tom, že nedošlo k nejakej dohode resp. akceptácii návrhu a pod. Zmluvná sloboda účastníkov zmluvy zahŕňa nielen právo uzavrieť zmluvu s určitým obsahom, ale aj právo dohodnúť sa na mechanizme vzniku zmluvy, ako a čím bude zmluva tvorená, ako vznikne a podobne. Medzi zmluvnými stranami bol dohodnutý spôsob uzavretia zmluvy, ktorý bol aj dodržaný. Súd nesprávne dospel k záveru, že zo strany žalovaného nedošlo k prijatiu návrhu, žiadna zmena parametrov s poukazom na žiadosť bod 5. Zmluvy o revolvingovom úvere zo strany žalovaného v bode 6. zmenené neboli, náležitosť RPMN bola jednak v zmysle zmluvných dojednaní (čl. 2.1. Zmluvných dojednaní upravujúci spôsob uzavretia zmluvy), ako aj s poukazom na zákonom stanovený výpočet RPMN (až po schválení úveru), dojednaná rovnako platne. Konsenzus vyplýva zo spôsobu vzniku zmluvy, na ktorom sa účastníci zmluvného vzťahu výslovne dohodli. Zákon č. 258/2001 Z.z. a ani iný právny predpis nestanovuje požiadavku na rozpisovanie splátky na časť istiny, úroku, prípadne iných poplatkov, ktoré by v nej mali byť zahrnuté. Zmluva obsahuje určenie počtu splátok, dátum jej splatnosti v mesiaci a výšku splátky, čím je splnená požiadavka zákona v zmysle § 4 ods. 2. Záver o povinnom rozpisovaní splátky (ako obligátnej náležitosti zmluvy) nemá oporu v žiadnom zákone a pri systematickom výklade zákona je dokonca možné nesporne konštatovať, že popiera význam a uplatnenie iných jeho ustanovení. V prvom rade je totiž potrebné poukázať na to, že ani znenie právnej normy nehovorí o uvádzaní počtu, termínov a výšky splátok úrokov, splátok istiny, splátok ostatných poplatkov. Výklad zákona zo strany súdu popiera aj smernica č. 2008/48/EHS z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice č. 87/102/EHS, ktorej implementácia bola vykonaná zákonom o spotrebiteľských úveroch. Z ustanovenia článku 10, odstavec 2, písm. h/ vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z.z. uvádzaného v rozsudku však odporuje aj iné ustanovenie zákona, a to napríklad o výpočte RPMN. Podľa príslušných zákonných ustanovení, ktoré sa uplatňujú na výpočet RPMN, platí, že sa pri výpočte berie do úvahy výška dohodnutej splátky. Logicky tak zákon predpokladá, že ide o sumu podľa § 4 ods. 2 písm. i/, keďže výpočet sa realizuje z údajov podľa zmluvného vzťahu a platných v čase jej uzavretia. Ak by malo platiť, že náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i/ spočíva v uvedení splátky istiny, splátky úroku, splátky iných poplatkov, potom vzniká legitímna otázka,

ktoré ustanovenie ukladá uvádzať v zmluve popri údajnom rozpise splátky istiny, úroku a iných poplatkov, ešte aj ich celkový súčet (teda sumu vyjadrujúcu súčet splátky istiny, splátky úroku a splátky prípadných iných poplatkov), pretože z § 4 ods. 2 písm. i/ to potom (v zmysle výkladu podávaného súdom) nevyplýva. Teda žiadne ustanovenie v zákone o spotrebiteľských úveroch neuvádza samostatne uvádzať ešte aj súčet „rozdelenej splátky“. Ak by sme teda vychádzali zo záveru súdu o rozpise splátok, potom následne pri určovaní RPMN sa zákon už nedá vykonať. V rámci výpočtu RPMN sa má vychádzať z výšky splátky, čo v kontexte interpretácie právnej normy súdom vedie k logickej otázke, z akej výšky splátky - istiny, úrokov, poplatkov alebo inej splátky, by sa malo vychádzať. Zákon v tejto časti hovorí o jednej splátke, a nie o splátke istiny, splátke úroku, splátke iných poplatkov. Uvedené preto potvrdzuje, že zákon je nielen nesprávne interpretovaný, ale že dôsledkom takého postupu by bola priama nevykonateľnosť iných zákonných ustanovení. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania obsahuje výšku splátky, termín jej splatnosti, ako aj počet splátok. Zmluva o revolvingovom úvere je uzavretá na dobu neurčitú a jej predmetom je poskytnutie úveru, a za dohodnutých podmienok poskytnutie revolvingu. Táto skutočnosť znamená, že konečnú splatnosť úveru (resp. revolvingu, ak dôjde k jeho poskytnutiu a ktorý predstavuje v podstate ďalší úver) je vždy možné určiť pre úver (revolving). Prakticky teda, ak dôjde k poskytnutiu úveru, tak dlžník vie kedy je konečná splatnosť úveru. Ak počas trvania zmluvného vzťahu dôjde k poskytnutiu revolvingu, potom tiež po jeho poskytnutí vie, kedy je konečná splatnosť. Údaj „konečná splatnosť úveru“ predstavuje tzv. informačnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Informačná vlastnosť daného údaju spočíva v tom, že slúži na informatívny účel pre spotrebiteľa; nie je však z hľadiska podstatných náležitostí úverového vzťahu (výška úveru, splatnosť, úrok/odmena) rozhodujúca. Konečná splatnosť úveru vyjadruje informáciu, kedy má byť úver - za predpokladu dodržiavania zmluvy, uhradeným a kedy dôjde k zániku záväzku. Ide o informáciu o tom, kedy spotrebiteľ pri dodržiavaní zmluvy sa svojho záväzku zbaví (jeho splnením). Z materiálnej stránky ide teda o údaj obsahovo zhodný s údajom „Dátum splatnosti poslednej splátky“, pretože pri splnení vyššie uvedeného, teda riadnom splnení záväzkov zo zmluvy, v deň splatnosti poslednej splátky a jeho dodržaní, dôjde k uhradeniu úveru. Aj v článku 4. ods. 4.5 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere sa uvádza „Úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude Dlžník oboznámený. Deň splatnosti poslednej splátky úveru resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára, je dňom konečnej splatnosti úveru.“ Avšak aj bez uvedenia uvedeného a len z „Dátumu splatnosti poslednej splátky“ je každému priemernému spotrebiteľovi zrejme, aký je deň konečnej splatnosti. Priemerný spotrebiteľ (ako základný pojem spotrebiteľského práva v zmysle luxemburskej judikatúry) je osoba priemerne obozretná, rozhladená a konajúca s normálnou mierou opatrnosti a vedomosti o dôsledkoch svojho konania. Neobstojí ani záver súdu, ktorý spochybňuje, čo je súčasť zmluvy a čo nie, svojvoľne vykladá čo tvorí zmluvy a čo nie. S poukazom na spôsob konštituovania zmluvného vzťahu je oznámenie o schválení úveru podstatnou súčasťou zmluvy, rovnako v zmysle č. 7.1. Zmluvných dojednaní. Odvolanie proti rozsudku preto podáva žalovaný z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O. s. p., podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/, f/ O. s. p. Žalovaný na základe uvedeného navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že návrh v celom rozsahu zamietne a zaviazhe žalobcu na náhradu trov právneho zastúpenia žalovaného v konaní pred súdom prvého stupňa, alebo, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca prostredníctvom právneho zástupcu podaním doručeným súdu 13.08.2015 (čl. 60-61). Vo vyjadrení uviedol, že v inom konaní prvostupňový súd právoplatne rozhodol o tom, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahovala všetky náležitosti, a preto úver bol posúdený ako bezúročný a bezpoplatkový. Oproti skutočne poskytnutej sume 1.284,25 EUR žalobca poskytol plnenie reálne vo výške 2.674,87 EUR. Žalobca tak žalovanému uhradil celú výšku istiny a rovnako aj plnenie, na ktoré, vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a nezákonný proces vzniku zmluvného vzťahu, nemal žalovaný nárok. Vo výške bezdôvodného obohatenia predstavujúceho sumu 1.390,62 EUR sa teda stotožnil s prvostupňovým súdom a žiadal rozsudok potvrdiť.

O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením z 29.10.2015 vydaným pod č.k. 9Co/516/2015-65, ktorým rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorými zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.390,62 EUR spolu s príslušenstvom, ako aj o trovách konania, zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Výrok, ktorým vo zvyšnej časti okresný súd žalobu zamietol, ktorý nebol napadnutý odvolaním, zostal nedotknutý. V odôvodnení uznesenia krajský

súd uviedol, že sporné v tomto konaní ostalo vyhodnotenie námietky premlčania. Konštatoval, že zdôvodnenie prvostupňového súdu o použití desaťročnej premlčacej lehoty je všeobecné, nie je riadnym spôsobom zdôvodnené. Poukázal na to, že nebol preukázaný úmysel. Vzťah bezdôvodného obohatenia medzi účastníkmi je osobitným, nie spotrebiteľským vzťahom. Pokiaľ prvostupňový súd poukázal len na znalosť zákonov, tak aj žalobca pozná zákony (fikcia) a mohol vedieť, že neplatí splátky v správnej výške. V tomto prípade zmluva bola uzatváraná v roku 2010 a ak súd konštatoval, že u žalovaného išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, nepoukázal na konkrétny prípad, kedy už, či rozsudkom alebo iným spôsobom, mu takéto konanie v tej dobe bolo vytknuté.

Súd s poukazom na § 101 ods. 2 O. s. p. konal a vo veci rozhodol aj v neprítomnosti žalovaného a jeho zástupcu, ktorý ich neúčasť na pojednávaní 11.02.2016 písomne ospravedlnil so súhlasom s konaním a rozhodnutím aj v ich neprítomnosti.

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní 11.02.2016 mal za to, že na súdenú vec je možné vzťahovať úmyselné bezdôvodné obohatenie v zmysle ust. § 107 ods. 2 OZ. Úmysel, minimálne nepriamy, podľa ich názoru spočíva v tom, že žalovaný ako dodávateľ naformuloval neprijateľné zmluvné podmienky, resp. voči žalobcovi použil nekalú obchodnú praktiku. Dôkazom úmyslu je aj skutočnosť, že žalovaný ako dodávateľ inicioval voči spotrebiteľovi súdne konanie, kde si v podstate svoj nárok vymáhal nad rámec istiny, teda vymáhal ďalšie bezdôvodné obohatenie, potenciálne. Napriek všetkému majú za to, že vznesená námietka premlčania zo strany žalovaného v tomto konaní, je v rozpore s dobrými mravmi a preto by na ňu tunajší súd nemal prihliadať, a to s ohľadom na predošlé súdne konanie, ktoré trvalo až do konca roku 2014. Žalobca sa dozvedel, že žalovanému vzniklo určité bezdôvodné obohatenie tým, že žalovaný úvery, ktoré s ním uzavrel, preplatil, až v priebehu konania na tunajšom súde, ktoré sa viedlo pod sp.zn. 7C/180/2013. Na záver sa právny zástupca žalobcu v celom rozsahu pridržiaval podaného návrhu, v zmysle rozhodnutia tunajšieho súdu z 11.06.2015, nakoľko sa voči zamietnutej časti neodvolali a žiadali, aby im v prípade úspechu súd priznal náhradu trov konania, ktorú vyčísli v zákonnej lehote troch dní od vydania rozsudku.

Z listinných dokladov predložených žalobcom vyplýva, že žalovaný ako veriteľ so žalobcom ako dlžníkom uzavrel zmluvu označenú ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluva o revolvingovom úvere“, ktorú žalovaný podpísal 27.05.2010 a žalobca 31.05.2010. Na základe tejto zmluvy, v ktorej sú uvedené rozdielne údaje pod bodmi 5. (obsahujúcim údaje o žalovaným požadovanom revolvingovom úvere) a 6. (obsahujúcim údaje o schválenom revolvingovom úvere), konkrétne pokiaľ ide o výšku ročnej úrokovej sadzby úveru a výšku RPMN pri úvere a revolvingu (uvedenú v bode 5. - ročná úroková sadzba úveru 70,01 % ročne a výška RPMN pri úvere 70,01 % a pri revolvingu 63,32 % a pod bodom 6. - ročná úroková sadzba úveru 70,00 % ročne a RPMN vo výške pri úvere 66,44 % a pri revolvingu 60,49 %), sa zaviazal o. i. žalovaný poskytnúť žalobcovi úver vo výške 1.500,- EUR a revolving vo výške 790,84 EUR.

Rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 7C/180/2013-89 zo dňa 17.12.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť 06.02.2015, súd zamietol návrh PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., t.j. v tomto konaní žalovaného, voči Q. V., ktorý je v tomto konaní žalobcom, na zaplatenie 700,67 EUR s príslušenstvom, pričom pohľadávka bola uplatnená na základe predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere, ktorú podpísal dlžník dňa 27.05.2010 a predstavovala sumu neuhradených splátok úveru. Toto konanie bolo začaté dorúčením žaloby súdu, t.j. dňa 15.11.2013. Súd prejudiciálne posudzoval zmluvu o revolvingovom úvere uzavretú účastníkmi, ktorá je svojím charakterom spotrebiteľskou zmluvou a konštatoval, že v zmluve chýba jedna z obligatórnych náležitostí o spotrebiteľskom úvere vyžadovaná zákonom č. 258/2001 Z.z. a to údaj o konečnej splatnosti úveru, v dôsledku čoho sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd poukázal na to, že uvedený údaj musí obsahovať výslovne zmluva a nepostačuje, že takýto údaj je uvedený napr. v listine označenej ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Taktiež poukázal na skutočnosť, že v žiadosti o uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere v bode 5. sú iné údaje ako následne v bode 6., kde sú údaje o schválenom revolvingovom úvere. Pokiaľ sa tieto údaje nezhodujú, tak s poukazom na § 44 ods. 2 OZ ide o odmietnutie návrhu v bode 5. a bod 6. sa považuje za nový návrh. Chýba bezvýhradná akceptácia návrhu, resp. chýba zmluvný konsenzus medzi stranami. Súd posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov a keďže žalovaný zaplatil viac (spolu 2.674,87 EUR) ako bola istina, ktorá mu bola poskytnutá (1.284,25 EUR), žalobu v celom rozsahu zamietol.

Žalobcom uplatnený nárok je s ohľadom na charakter účastníkov zmluvy, ktorí ju uzatvárali (žalovaného ako subjektu konajúceho pri jej uzatváraní a plnení v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobcom - fyzickou osobou nekonajúcou pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej obchodnej činnosti), nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, konkrétne ide o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahujú v čase procesu uzatvárania zmluvy ustanovenia vtedy účinného zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene zákona o obchodnej inšpekcii (ďalej len „ZoSÚ“). Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovuje ZoSÚ v § 4, ktorý v odseku 1 vyžaduje písomnú formu pri takejto zmluve pod následkom neplatnosti, ktorej jedno vyhotovenie dostane spotrebiteľ a v odseku 2 upravuje zákonom požadované náležitosti takejto zmluvy (okrem všeobecných náležitostí podľa OZ). Nedostatok náležitostí uvedených v § 4 ods. 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l/ má v zmysle § 4 ods. 3 ZoSÚ za následok to, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Zmluva v znení v akom bola podpísaná žalobcom ako dlžníkom (27.05.2010) neobsahovala náležitosti upravené v § 4 ods. 2 písm. g/, i/ ZoSÚ, zmluva neobsahovala vymedzenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ako vyplýva z pripojenej Karty klienta vypracovanej veriteľom t.j. žalovaným, na základe predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere, ktorú žalobca podpísal 27.05.2010, bol žalobcovi poskytnutý len úver, nebol mu poskytnutý následne aj revolving, i keď je predmetom zmluvy. Pokiaľ žalovaný vo svojom vyjadrení uvádza, že v čase podania žiadosti o poskytnutie revolvingu, resp. v čase uzavretia zmluvy, sa objektívne ani nedá určiť konečná splatnosť revolvingu, tak takýto argument sa týka len revolvingového úveru, avšak nie bežného úveru, ktorý bol na základe predmetnej zmluvy žalobcovi poskytnutý, a ktorého výška je v zmluve vymedzená sumou 1.500,- EUR. Ak žalovaný vo vyjadrení poukazyval na to, že údaj o konečnej splatnosti úveru vyjadrený dátumom splatnosti poslednej splátky je uvedený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi tvoriacom súčasť zmluvy, tak žalovaný žiadne takéto oznámenie v konaní nepredložil. I keby tak urobil a v oznámení by bol uvedený dátum splatnosti poslednej splátky, tak k doplneniu časti zákonom vyžadovaných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere malo dôjsť daným oznámením, vyhotoveným žalovaným až po podpise zmluvy žalobcom, t.j. po 27.05.2010, teda v čase podpisu zmluvy žalobcom táto zmluva náležitosti doplňované v oznámení neobsahovala a ako vyplýva z výpovede žalobcu, tento spôsobom predpokladaným pre písomnú formu, nový návrh žalovaného resp. doplnený návrh neakceptoval (písomne ho neprijal), pričom je nutné žalovaným v bode 6. zmluvy pozmeňovaný obsah údajov oproti požiadavke žalobcu v bode 5. zmluvy a jeho doplňovanie formou oznámenia žalovaného, považovať jednoznačne za nový návrh na uzavretie zmluvy. To, že pri predmetnej úverovej zmluve nebola dodržaná písomná forma vyžadovaná zákonom, má za následok s poukazom na § 4 ods. 1 ZoSÚ neplatnosť tohto právneho úkonu a v prípade poskytnutého plnenia na základe takéhoto právneho úkonu, vzniká v zmysle § 451 ods. 2 OZ bezdôvodné obohatenie (plnením z neplatného právneho úkonu), ktoré je účastník v zmysle § 456 OZ povinný vydať tomu, na úkor ktorého ho získal. Aj keby zmluva, na rozdiel od takéhoto posúdenia bola platná, úver na jej základe poskytnutý je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, pre nedostatok náležitostí takejto zmluvy, uvedených v § 4 ods. 2 písm. g/, i/ ZoSÚ. V zmluve je uvedená výška splátok len všeobecne sumou 80,37 EUR, hoci ZoSÚ v § 4 ods. 2 písm. i/ vyžaduje uvedenie výšky, počtu a termínov splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, t.j. zo zmluvy má byť zrejma o.i. ako výška splátky istiny poskytnutého úveru, výška splátky úrokov poskytnutého úveru a výška splátky poplatkov poskytnutého úveru. Túto náležitosť, pokiaľ ide o uvedenie výšky splátok istiny úveru a osobitne úrokov z úveru, zmluva neobsahuje. Pokiaľ ide o vyslovený právny názor, súd poukazuje napr. i na rozsudok Krajského súdu v Žiline z 25.09.2014 sp.zn. 9Co/755/2014 a KS v Trenčíne z 25.06.2014 sp.zn. 6Co/523/2014, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia k danej otázke o.i. poukázal na to, že „účelu úpravy spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana ako slabšieho účastníka právneho vzťahu) zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ, ktorý každý z údajov vyjadrených v zákone slovami - výška, počet a termíny splátok - viaže ku každej z tam uvedených položiek, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k poplatkom“.

Z Karty klienta k zmluve (čl. 10) vyplýva prehľad žalobcom splatených splátok, ktorých celkový súčet predstavuje 2.674,87 EUR a z karty vyplýva aj to, že žalobcovi bola v skutočnosti titulom úveru vyplatená suma vo výške 1.284,25 EUR (t.j. nie v zmluve uvádzanej výške 1.500,- EUR). Žalobca splácal úver v splátkach, ktorých celkový súčet predstavuje 2.674,87 EUR, pričom poslednú splátku hradil 16.09.2013. Žalovaným poskytnutý úver vo výške 1.284,25 EUR uhradil formou prvých 15 splátok a časťou 16. splátky (vo výške 80,37 EUR), z nej vo výške 78,70 EUR, pričom 16. splátku hradil 12.10.2011. V čase od 12.10.2011 do 16.01.2013 (vrátane) zaplatil žalobca nad rámec poskytnutého úveru žalovanú sumu 1.390,62 EUR. Táto suma predstavuje v zmysle vyššie uvedeného podľa § 451 ods. 2 OZ bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré by mal žalovaný žalobcovi v zmysle § 456 OZ vydať. Vzhľadom

na vznesenú námietku premlčania súd skúmal, či právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.390,62 EUR je premlčané, alebo nie.

Podľa § 100 Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej len „OZ“), ods.:

1/ Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

2/ Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Podľa § 107 OZ, ods.:

1/ Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

2/ Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Žalobca tvrdil, že na prípad je potrebné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože bezdôvodné obohatenie bolo vyvolané úmyselným konaním žalovaného spočívajúcim v tom, že žalovaný ako dodávateľ naformuloval neprijateľné zmluvné podmienky a ako dodávateľ inicioval voči žalobcovi súdne konanie, kde svoj nárok vymáhal nad rámec úverovej istiny. Pokiaľ prvostupňový súd v prvom rozsudku vo veci konštatoval, že na tento prípad sa vzťahuje desaťročná objektívna premlčacia doba, tak odvolací súd s takýmto záverom nesúhlasil. Poukázal na to, že nebol preukázaný úmysel, ďalej, že vzťah bezdôvodného obohatenia medzi účastníkmi je osobitným, nie spotrebiteľským vzťahom a v tomto prípade zmluva bola uzatváraná v roku 2010 a súd pokiaľ konštatoval, že u žalovaného išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, mohol poukázať len na konkrétny prípad kedy už, či rozsudkom alebo iným spôsobom, mu takéto konanie v tej dobe bolo vytknuté.

V zmysle konštantnej judikatúry úmysel, či už priamy alebo nepriamy, musí smerovať k vzniku bezdôvodného obohatenia a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačí, aby povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom si ho úmyselne ponechal. V danom prípade nestačí na preukázanie úmyselného bezdôvodného obohatenia len tvrdenie, že žalovaný pripravoval predmetnú zmluvu o úvere, ktorá bola vyhodnotená neskôr ako neplatná resp. neobsahovala všetky náležitosti zmluvy vyžadované zákonom s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru na jej základe, a že na jej základe si žalovaný uplatňoval voči žalobcovi nároky, ktoré boli predmetom konania sp.zn. 7C/180/2013. Až v tomto konaní sp.zn. 7C/180/2013 začatom na základe žaloby doručenej súdu 15.11.2013, v ktorom si žalovaný voči žalobcovi na základe predmetnej úverovej zmluvy uplatnil zaplatenie sumy 700,67 EUR s príslušenstvom, súd vyhodnotil, že úverová zmluva uzavretá účastníkmi 31.05.2010 je zmluvou, ktorú je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Len všeobecný súd môže dať v občianskoprávnom konaní, po vykonaní dokazovania a posúdení konkrétnej zmluvy, odpoveď na otázku, či v danom prejednávacom prípade k bezdôvodnému obohateniu došlo alebo nie. V tomto prípade to súd v konaní sp.zn. 7C/180/2013 právoplatne konštatoval až v rozsudku zo dňa 17.12.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť 06.02.2015. Z uvedeného vyplýva, že v čase vzniku bezdôvodného obohatenia, k čomu v tomto prípade dochádzalo postupne v období od 12.10.2011 do 16.09.2013, žalovaný nemal úmysel, ktorý by smeroval k bezdôvodnému obohacovaniu sa. Nebolo preukázané, ani len tvrdené, že v časovom období 12.10.2011-16.09.2013, by žalovanému právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným spôsobom bolo vytknuté jeho konanie v spotrebiteľskom vzťahu na rovnakom skutkovom základe, aký bol zistený v konaní sp.zn. 7C/180/2013 resp. v tomto konaní. Z uvádzaných dôvodov, keď podmienky na aplikáciu desaťročnej premlčacej doby v tomto prípade nie sú splnené, platí trojročná objektívna premlčacia doba. Žaloba vo veci bola podaná na súd 17.04.2015. Bezdôvodné obohatenie u žalovaného, ako to vyplýva z evidencie platieb vyznačených v Karte klienta, ktorá nebola medzi účastníkmi sporná, vznikalo postupne úhradou platieb platených žalobcom od 12.10.2011, kedy prvýkrát preplatil v zaplatenej splátke vo výške 80,37 EUR výšku poskytnutého úveru o sumu 1,67 EUR, a vznikalo až do 16.09.2013, ktorý je dňom poslednej úhrady žalobcu na základe predmetnej zmluvy účastníkov z 31.05.2010. Trojročná objektívna premlčacia lehota tak uplynula už pred začatím tohto konania u časti uplatnenej pohľadávky predstavujúcej vrátenie platieb nad rámec poskytnutého úveru (konštatované bezdôvodné obohatenie) platených v období od 12.10.2011 (časť splátky 16 vo výške 1,67 EUR) do 16.03.2012 vrátane (splátky označené v Karte

klienta číslom 17-22), t.j. spolu vo výške 406,55 EUR. Súd preto v dôsledku dôvodne vznesenej námietky premlčania, žalobu v časti o zaplatenie 406,55 EUR spolu s príslušenstvom predstavujúcim úroky z omeškania z tejto sumy za obdobie od 09.05.2015, zamietol. Akcesorická povaha úroku z omeškania má vplyv aj na možnosť jeho premlčania. V rámci občiansko-právnych vzťahov sa podľa § 110 ods. 3 OZ úrok z omeškania premlčí vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Je to záväzok vedľajší, ktorý môže vzniknúť len ak medzi veriteľom a dlžníkom existuje iný peňažný záväzok ako záväzok hlavný. Podľa názoru súdu povinnosť platiť úrok z omeškania nevzniká samostatne za každý deň trvania omeškania s plnením peňažného dlhu, ale jednorazovo v deň, v ktorý sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením hlavného záväzkového vzťahu. Týmto dňom začína plynúť premlčacia doba, a jej uplynutím sa právo na zaplatenie úroku z omeškania premlčí ako celok. Počiatok plynutia premlčacej doby úroku z omeškania je preto totožný s počiatkom plynutia premlčacej doby hlavného záväzkového vzťahu - jednotlivkej pohľadávky.

Pri ďalších úhradách žalobcu predstavujúcich bezdôvodné obohatenie, ktoré hradil žalovanému v období od 19.04.2012 do 16.09.2013 spolu vo výške 984,07 EUR, trojročná objektívna premlčacia lehota plynúca odo dňa poskytnutia plnenia (úhrady jednotlivkej splátky žalobcom) do začatia tohto konania neuplynula a preto v tejto časti súd žalobe, ktorá bola podaná dôvodne, vyhovel. Taktiež neuplynula ani subjektívna dvojročná premlčacia lehota. Pre začiatok plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený skutočne dozvedel (bez ohľadu na to, že pri vynaložení všetkého úsilia sa mohol dozvedieť skôr), že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. V súdnom prípade sa žalobca dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia až v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 7C/180/2013, v ktorom si žalovaný uplatňoval voči žalobcovi titulom nesplateného úveru na základe úverovej zmluvy sumu 700,67 EUR s príslušenstvom. V priebehu tohto konania bol žalobca oboznámený svojim právnym zástupcom a tiež zákonným sudcom o vzniku predmetného bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Konanie bolo začaté podaním návrhu dňa 15.11.2013, t.j. do podania predmetnej žaloby dňa 17.04.2015 subjektívna premlčacia lehota týkajúca sa pohľadávky vo výške 984,07 EUR s príslušenstvom, neuplynula.

Zároveň súd priznal s poukazom na § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, s účinnosťou od 01.02.2013, aj úroky z omeškania z priznanej sumy 984,07 EUR v požadovanej výške 5,05 % ročne a to od 09.05.2015 (do 08.05.2015 už bolo príslušenstvo pohľadávky právoplatne zamietnuté). Súd je toho názoru, že priznaná pohľadávka žalobcu sa stala splatnou s poukazom na úpravu v § 563 OZ až 08.05.2015, t.j. v nasledujúci deň po doručení žaloby žalovaného. Žalobu je potrebné považovať za prvú výzvu žalobcu na plnenie. Od nasledujúceho dňa po splatnosti pohľadávky t.j. od 09.05.2015, je žalovaný v omeškaní s plnením peňažného dlhu a od tohto dňa mu prináležia úroky z omeškania. V čase vzniku omeškania boli zákonné úroky z omeškania v žalobou uplatnenej výške t.j. 5,05 % ročne (5 % + úroková sadzba ECB vo výške 0,05 % ročne).

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p. tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal úspech v prevažnej časti, ich pomernú náhradu. Pre potreby rozhodnutia o trovách konania súd vyčíslil žalobou uplatnené príslušenstvo a to úroky z omeškania zo sumy 1.390,62 EUR od 01.04.2015 do rozhodnutia vo veci t.j. ku dňu 11.02.2016, čo predstavuje sumu 60,99 EUR. Žalobcom uplatnená pohľadávka spolu s vyčísleným príslušenstvom k 11.02.2016 tak činí sumu 1.451,61 EUR, čo je stopercentná úspešnosť. Súd žalobcovi priznal pohľadávku na zaplatenie 984,07 EUR spolu s úrokmi z omeškania, ktoré opäť pre potreby rozhodnutia o trovách konania vyčíslil k 11.02.2016 a úroky z omeškania predstavujú sumu 37,98 EUR, t.j. priznaná istina spolu s úrokmi je vo výške 1.022,05 EUR, čo predstavuje zo sumy 1.451,61 EUR 70,41 %. Čistý úspech žalobcu vo veci je 40,82 % (jeho úspech 70,41 % mínus úspech žalovaného 29,59 %). Žalobca si uplatnil trovy právneho zastúpenia za 4 úkony právnej služby a to za prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie žaloby z 21.01.2015, podanie vyjadrenia k odvolaniu žalovaného zo dňa 13.08.2015 a účasť na pojednávaní dňa 11.02.2016 (1 úkon á 71,37 EUR + za prvé tri úkony, za každý režijný paušál vo výške 8,39 EUR a za posledný úkon režijný paušál vo výške 8,58 EUR). Žalobcom uplatnená odmena za 4 úkony právnej služby spolu predstavuje 319,23 EUR. Ďalej si žalobca dôvodne uplatnil náhradu za stratu času v súvislosti s jeho účasťou na pojednávaní dňa 11.02.2016 na OS Dolný Kubín, keď sídlom zástupcu žalobcu je Bratislava a to vo výške 286,- EUR (20 začatých polhodín pri ceste verejnou dopravou x 14,30 EUR). Trovy právneho zastúpenia ďalej zahŕňajú náhradu cestovných nákladov v súvislosti s účasťou advokáta žalobcu na pojednávaní dňa 11.02.2016, pričom cesta bola

vykonaná hromadnou dopravou a náklady sú vo výške 22,20 EUR (preprava vlakom na trase Bratislava - Žilina 6,60 EUR, preprava autobusom na trase Žilina - Dolný Kubín 3,- EUR, preprava autobusom na trase Dolný Kubín - Ružomberok 1,10 EUR a preprava vlakom na trase Ružomberok - Bratislava 11,50 EUR). Žalobcovi tak vznikol nárok na odmenu, náhradu výdavkov a náhradu za stratu času v celkovej výške 627,43 EUR, k čomu mu prináleží nárok na DPH vo výške 125,49 EUR, t.j. celkové trovy právneho zastúpenia s DPH predstavujú výšku 752,92 EUR. Podľa pomeru úspešnosti v rozsahu 40,82 % súd priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 307,34 EUR. Trovy právneho zastúpenia boli priznané v súlade s § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a/, c/, d/, § 15, § 16 ods. 3, § 17 ods. 1 a § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. v platnom znení o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Priznané trovy je žalovaný povinný v zmysle § 149 ods. 1 O. s. p. uhradiť advokátovi žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O. s. p.).

V prípade podania odvolania, toto treba podať v potrebnom počte rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami. V tomto prípade v dvoch vyhotoveniach. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O. s. p.).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zákon č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien (§ 251 ods. 1 O. s. p.).